

Betula pendula 'Fastigiata'
brzoza brodawkowata 'Fastigiata'

(c) fot. Gabriel Tomżyński
(c) fot. Gabriel Tomżyński TOMŻYŃSKI Szkołka Roślin

(c) fot. Gabriel Tomżyński
(c) fot. Gabriel Tomżyński TOMŻYŃSKI Szkołka Roślin

Drzewo o wąskim, kolumnowym pokroju, dorastające do 10-12 m wys. i 4 m szer. Z czasem korona staje się wąskojajowata. Gałęzie sztywne, skierowane pionowo do góry, często nieregularnie pocięte. Kora ozdobna, na młodych pędach ciemna, później biała i gładka, łuszcząca się okrężnie, na starych drzewach mocno spękana. Liście jasnozielone, nagie, małe, 3 - 7 cm dł., jajowatoromboidalne lub trójkątne, z ostrym wierzchołkiem, wczesnie rozwijają się na wiosnę, jesienią stają się żółte. Gatunek światłolubny. Drzewo typowe dla terenów jałowych, suchych i piaszczystych, ale dobrze rośnie w każdych warunkach. Znosi zanieczyszczenie powietrza. Odmiana szczególnie dekoracyjna zimą, kiedy widać strukturę korony. Dobra do sadzenia pojedynczo i w szpalerach w założeniach krajobrazowych, w miejskich i wiejskich parkach i ogrodach.

autor: Magdalena Tomżyńska, TOMŻYŃSKI Szkołka Roślin;

pochodzenie

pierwsza publikacja: Clem. jako Betula alba fastigiata 1871; wprowadzenie do handlu: <1871 Francja

grupa roślin

liściaste

grupa użytkowa

liściaste drzewa

forma

drzewo

siła wzrostu

wzrost typowy dla gatunku

pokrój

drzewiasty wyprostowany
jajowaty
kolumnowy

docelowa wysokość

od 10 m do 15 m

barwa liści (igieł)

jasnozielone

zimozieloność liści (igieł)

liście opadające na zimę

nasłonecznienie

stanowisko słoneczne

wilgotność

roślina tolerancyjna

ph podłoża

roślina tolerancyjna

rodzaj gleby

roślina tolerancyjna

walory

ciekawy pokrój
ładne jesienne zabarwienie
odporność na zanieczyszczenia

zastosowanie

ogrody przydomowe
parki
zadrzewienia krajobrazowe
rekultywacja
zieleń publiczna
szpaler
kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody)

strefa

2

autor: Wojciech Kimel, Szkołka Drzew i Krzewów Ozdobnych „Betula” Wojciech KIMEL;